

Arrest

nr. 203 332 van 30 april 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. HUBERT
Regentschapsstraat 23
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 8 mei 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 maart 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 mei 2014 met referentenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 februari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat P. HUBERT verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 24 maart 2014 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond werd verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing en deze is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 18.09.2007 met actualisaties op 15.01.2006, 12.02.2008; 11.03.2009; 01.12.2009; 30.05.2011; 22.02.2012; 04.02.2012 en 11.02.2014 werd ingediend door:

B(...), L(...)

Nationaliteit: Algerije

Geboren te (...) op (...)

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1960, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

De aangehaalde elementen, met name dat betrokkene sinds juni 2001 in België verblijft, hij ondertussen al vlot Frans en Nederlands spreekt, hij diverse cursussen gevolgd heeft bij de VDAB, werkbereid is en gewerkt heeft en dit staat met arbeidscontracten en loonfiches, een grote vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, zijn geen grond voor een verblijfsregularisatie.

In eerste Instantie dient toewezen te worden op het strafrechtelijk verleden van betrokkene. Zo werd betrokkene veroordeeld door de CR te Brugge op 1309.2004 voor diefstal, valsheid in geschrifte en oplichting gevangenisstraf van acht maanden, met uitstel drie jaren behalve voorhechtenis van 22.08.2002 tot 17.12.2002 + een geldboete van 100 EUR (vervangende gevangenisstraf 1 maand). Betrokkene liep een tweede veroordeling op, opnieuw door de CR te Brugge, op 24.10.2005 voor valsheid in geschrifte (gebruikmaking): gevangenisstraf van twee maanden, met uitstel drie jaren + een geldboete van 100 EUR (vervangende gevangenisstraf 1 maand) en bijzondere verbeurdverklaring. De derde veroordeling dateert van 29.03.2007, opnieuw door de CR te Brugge voor diefstal op heterdaad betrapt, met geweld or bedreiging, bij recht door twee of meer personen, onder twee van de in artikel 471 van het Strafwetboek vermelde omstandigheden: werkstraf van 150 uren (vervangende gevangenisstraf van 1 jaar) + geldboete van 100 EUR (vervangende gevangenisstraf van 1 maand) en bijzondere verbeurdverklaring. Betrokkene werd een laatste maal recentelijk nog veroordeeld door de Politierechtbank te Leper op 14.10.2013 voor onopzettelijk» slagen en verwondingen: geldboete van 60 EUR (vervangend gevangenisstraf 20 dagen). Hieruit mag opgemaakt worden dat betrokkene niet alleen in aanraking is gekomen met de openbare ordediensten, maar er sprake is van recidive. Dergelijke handelingen stroken niet met wat van een vreemdeling op Belgisch grondgebied verwacht

Gelet op deze feiten van openbare orde werd bij beslissing d.d. 14.11.2007 een eerdere aanvraag art. 9.3 ongegrond gezet waarbij reeds vermeld werd dat er geen rekening kon gehouden worden met de lange asielprocedure van betrokkene gelet op zijn aanzienlijk strafblad. Betrokkene betekende hierbij op 18.02.2008 een bevel om het grondgebied te verlaten doch heeft nagelaten dit op te volgen. In tegendeel, betrokkene blijft volharden in de illegaliteit, hetgeen op zich ook een strafbaar feit is wat geenszins het recht op verblijf opent. Het feit dat betrokkene reeds een lang verblijf in België heeft en hij zich dermate geïntegreerd heeft dat een verwijdering voor betrokkene onmogelijk zou zijn en hij geen banden meer zou hebben met zijn thuisland, is dan ook volledig te wijten aan het gedrag van betrokkene. Dit in eerste instantie vanwege de gepleegde feiten van openbare orde en in tweede instantie door het niet opvolgen van een gegeven bevel om het grondgebied te verlaten. Daarenboven lijkt het onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie of vrienden meer zou hebben in het herkomstland. Betrokkene verbleef immers ruim 27 jaar in Algerije en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst

De Raad wijst er ook op dat het verkrijgen van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een gunstmaatregel is. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft inzake de gegrondheid van de aanvraag, namelijk of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijkte verblijven, een ruime appreciatiebevoegdheid. Het is hierbij niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris oordeelt dat een persoon (die reeds

verscheidene malen strafrechtelijk is veroordeeld in België, de laatste maal nog in oktober 2013), niet in aanmerking komt voor deze gunstmaatregel.

Het inroepen van art. 6 van het EVRM kan eveneens niet weerhouden worden. Dit artikel is immers slechts geldig in burgerlijke en strafrechtelijke zaken en asielrecht is een politiek recht. Inzake administratieve beslissingen die genomen worden in het kader van de Vreemdelingenwet kan betrokkene geen schending van de rechten van verdediging inroepen aangezien dit rechtsbeginsel niet van toepassing is op deze beslissingen. Betwistingen in verband met de toegang, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen vallen buiten het toepassingsgebied van art. 6 van het EVRM omdat de desbetreffende regels een publiekrechtelijk karakter hebben.

Wat het Inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonbaar dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Ten slotte dient opgemerkt te worden dat ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, betrokkene zich beroept op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de w/et van 15.12.1980. Deze instructie werd evenwel vernietigd door de Raad van State (RvS arrest 108.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011) Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Ook de wet van 22.12.1999 was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9 / 9bis van de wet van 1980.

1.2. Op 24 maart 2014 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris eveneens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing en zij is gemotiveerd als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

*De heer, die verklaart te heten:
Naam, voornaam: B(...), L(...)
geboortedatum: (...)
geboorteplaats: (...)
nationaliteit: Algerije*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten. evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven. binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1 van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.*

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In het eerste middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980, en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 9bis van de wet van 15 december 1980, het zorgvuldigheidsbeginsel, het fairplay beginsel. Er zou sprake zijn van een manifeste appreciatiefout.

In essentie voert verzoekende partij aan geen actueel gevaar meer te vormen voor de openbare orde gezien haar strafrechtelijke veroordelingen reeds oud zijn en niet bijzonder zwaar. Die zouden aldus niet opwegen tegen de elementen van integratie, de vervreemding van haar land van herkomst, haar recht

op privéleven in het licht van artikel 8 EVRM en de lange duur van de behandeling van haar regularisatieaanvraag.

2.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook artikel 62 van de Vreemdelingenwet verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens).

Verzoeker geeft met zijn kritiek aan kennis te hebben kunnen nemen van de determinerende motieven van de bestreden beslissing, zodat voldaan is aan de doelstelling van de uitdrukkelijke motiveringsplicht. Waar hij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling daarvan is de Raad niet bevoegd om het oordeel van het bestuur over te doen. De Raad is in het kader van haar marginale toetsingsbevoegdheid louter bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RVV 29 maart 2012, nr. 78 303).

Waar verzoeker verwijst naar rechtspraak, blijkt noch uit de desbetreffende citaten noch uit het betoog dat die rechtspraak tot stand zou zijn gekomen in dezelfde omstandigheden als de onderhavige omstandigheden, noch in het kader van hetzelfde juridisch kader.

Verzoeker betwist het motief van de bestreden beslissing niet waarbij wordt gesteld dat de regularisatie verleend onder artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een gunstmaatregel is. In casu oordeelde het bestuur dat het gedrag van verzoeker tijdens zijn verblijf geen recht geeft op regularisatie omdat hij strafrechtelijke veroordelingen opliep, waarbij bovendien sprake is van recidive. Dit laatste wordt niet betwist door verzoeker. Het loutere feit dat de eerste twee veroordelingen dateren van 2004 en 2005 neemt niet weg dat sprake is van recidive. Evenmin volstaat het loutere feit dat de eerste gevangenisstraf met uitstel werd opgelegd om te besluiten dat de begane misdrijven uit zichzelf niet ernstig genoeg zouden kunnen worden geacht om een grond te vormen voor de weigering van de regularisatie van het illegaal verblijf. Verzoeker gaat met zijn kritiek op dit punt eraan voorbij dat het eerste misdrijf ernstig genoeg werd bevonden om een voorhechtenis van 22 augustus 2002-17 december 2002 te verantwoorden, periode waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen. In de bestreden beslissing wordt tevens verwezen naar het feit dat de tweede veroordeling er één met verzwarende omstandigheden betrof (artikel 471 Strafwetboek), zodat verzoeker geen onredelijkheid in de beslissingsvorming kan aantonen door louter te betogen dat hij ‘slechts’ tot een werkstraf zou zijn veroordeeld. Het feit dat hij de nadruk legt op andere aspecten van zijn correctionele veroordelingen dan de verwerende partij, betekent op zich niet dat de verwerende partij is uitgegaan van een foutieve feitenvinding. Het feit dat verzoeker er een andere appreciatie op nahoudt over de gepleegde feiten en de zwaarte van de opgelopen veroordelingen, houdt op zich niet in dat de verwerende partij niet in redelijkheid kon besluiten dat de elementen van het dossier volstaan om te stellen dat een dergelijk gedrag van de vreemdeling op het grondgebied geen aanleiding kan geven tot regularisatie.

De duur van de asielprocedure kan niet dienstig aan de bestreden beslissing worden tegengesteld, gelet op het feit dat het plegen van de desbetreffende strafbare feiten gebeurde tijdens die periode. In de bestreden beslissing stelt de verwerende partij uitdrukkelijk dat “*dergelijke handelingen niet stroken met wat van een vreemdeling verwacht kan worden mag worden*”.

De verwerende partij wijst er in de betreden beslissing op dat verzoeker geen gevolg gaf aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 19 december 2007, ter kennis gebracht op 18 februari 2008. Verzoeker toont geen onredelijkheid van dit motief aan door te stellen dat zij in september 2008 een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf had ingediend. Het indienen van een dergelijke aanvraag

wijzig de verblijfsstatus niet, en ondertussen werd die aanvraag ontvankelijk doch ongegrond verklaard, met deze bestreden beslissing.

Door opnieuw te wijzen op de verwatering van de banden in het land van herkomst toont verzoeker geen onwettigheid van de bestreden beslissing aan. De verwerende partij beoordeelde dit element reeds en stelde dat de integratie in België niet kan opwegen tegen de banden met het land van herkomst waar verzoeker het grootste deel van zijn leven heeft verbleven.

Ten slotte kan verzoeker niet worden gevolgd dat de laatste strafrechtelijke veroordeling niet van invloed kan zijn op de beoordeling van de regularisatieaanvraag omdat een veroordeling wegens onopzettelijke slagen en verwondingen *'iedereen kan overkomen'*. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij dit element als deel van de volledige context van het verblijf van verzoekende partij in het Rijk bekijkt en louter vaststelt dat hij voor een derde keer correctioneel werd veroordeeld, wat overeenstemt met de gegevens van het administratief dossier.

De duur van de behandeling van de huidige aanvraag kan geen recht op verblijf openen, zodat verzoeker geen belang heeft bij deze kritiek dat dit meer dan vijf jaar duurde, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is bij gebrek aan belang (cf. RvS 18 februari 2008, nr. 179.757). Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat hij die periode heeft aangewend om haar aanvraag aan te vullen, waarbij de laatste aanvulling dateert van 11 februari 2014.

De beslissing werd niet gebaseerd op onjuiste feitenvinding en is niet kennelijk onredelijk. Er is geen sprake van een manifeste appreciatiefout. De aangevoerde schendingen worden niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, het zorgvuldigheidsbeginsel en de rechten van verdediging.

Hij voert in essentie aan dat hij voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing niet gehoord is omtrent zijn standpunt.

2.2.2. De rechten van verdediging en het hoorrecht als beginsel van behoorlijk bestuur zijn niet van toepassing op beslissingen genomen in het raam van de Vreemdelingenwet. Bovendien heeft verzoeker de ingediende aanvraag regelmatig aangevuld en voldoende de mogelijkheid gehad om zijn standpunt schriftelijk toe te lichten.

Het tweede middel is onontvankelijk, minstens ongegrond.

2.3.1. In het derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980, en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de materiële motiveringsplicht, artikel 9bis van de wet van 15 december 1980, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het rechtzekerheidsbeginsel, de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet.

2.3.2. Verzoeker beroept zich op de instructies van 26 maart 2009 en van 19 juli 2009.

Gelet op de vernietiging ervan door de Raad van State, kan verzoeker zich niet dienstig beroepen op de instructie van 19 juli 2009. De Raad van State oordeelde herhaaldelijk dat een dergelijke toepassing van de desbetreffende instructie *"het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen; dat enkel de wetgever vreemdelingen kan vrijstellen van de in artikel 9bis van de vreemdelingenwet vastgelegde verplichting om buitengewone omstandigheden aan te tonen; dat door dit in de bestreden instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden; dat uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt en dat ze genomen is met schending van de prerogatieven van verzoekers als parlementsleden"* zodat *"de bestreden instructie is genomen met schending van het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet;"* (RvS 9 oktober 2009, nr. 198.769; RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571).

Derhalve kan verzoeker niet rechtsgeldig aanvoeren dat hij zich dienstig op de instructie van 26 maart 2009 kan beroepen. Evenmin kan de bestreden beslissing getoetst worden aan een beleidsverklaring, die geen wettelijk bindende kracht heeft.

Gezien uit de bovenstaande rechtspraak blijkt dat de voornoemde instructie werd vernietigd omdat ze voorwaarden toevoegde aan de wet en derhalve in strijd was met het legaliteitsbeginsel, kan verzoeker zich niet dienstig beroepen op een administratieve praktijk uit het verleden. Tevens laat verzoeker na om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld, zonder objectieve verantwoording. Gelet op het bovenstaande kan geen schending van het gelijkheidsbeginsel worden aangetoond door een vergelijking met de situatie van voor de vernietiging van de instructie van 19 juli 2009.

Verzoekende partij toont de aangevoerde overtreding van macht niet aan.

Het derde middel is ongegrond.

2.4.1. In het vierde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 EVRM, artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de materiële motiveringsplicht.

Hij betoogt dat de verwerende partij geen onderzoek heeft gedaan naar het evenwicht tussen de belangen van de staat en zijn recht op een privéleven.

2.4.2. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (zie EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzoudhi v. Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, nr. 37295/97, Yildiz v. Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, nr. 13710/88, Niemietz v. Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

In een geval dat zowel betrekking heeft op het recht op privéleven, evenals op immigratie, de omvang van de verplichtingen van een staat familieleden van personen die daar verblijven tot zijn grondgebied toe te laten afhangen van de specifieke omstandigheden van de betrokken personen en het algemeen belang, waarbij dezelfde elementen spelen als wanneer diezelfde afweging zou gebeuren met betrekking tot het gezinsleven (zie Butt v. Norway Butt v. Norway, 4 december 2012, n° 47017/09, 78).

Daarbij zal rekening moeten worden gehouden met de mate waarin het privéleven effectief wordt verbroken, de omvang van de banden met de verdragsluitende staat, de eventuele aanwezigheid

onoverkomelijke hinderpalen om het privéleven uit te bouwen of voor te zetten in het land van herkomst of elders, de vraag of er factoren aangaande immigratiecontrole spelen (bijvoorbeeld een geschiedenis van schendingen van het vreemdelingenrecht) en overwegingen van openbare orde of het algemeen belang. Een andere belangrijke overweging is of het privéleven werd gevormd op een moment dat de vreemdeling zich ervan bewust was dat zijn immigratiestatus er toe leidt dat het voortbestaan ervan in het gastland vanaf de aanvang ervan precair is. In dat geval kan de verwijdering van de illegale vreemdeling enkel in uitzonderlijke omstandigheden onverenigbaar zijn met artikel 8 EVRM. (EHRM, Butt v. Norway, 4 december 2012, n° 47017/09, §78-79, met verwijzing naar o.a. EHRM, Nunez v. Norway, 28 juni 2011, n° 55597/09, §70.)

In de bestreden beslissing werd in overeenstemming met de ingediende aanvraag gemotiveerd dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM vallen. Los van de vraag de sociale banden van verzoeker een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 EVRM uitmaken, kan hij niet dienstig betwisten dat hij het grootste deel van zijn leven in zijn land van herkomst heeft doorgebracht, en dat die banden onmogelijk helemaal teloor kunnen zijn gegaan, zoals in de bestreden beslissing wordt overwogen. Er kan dus van worden uitgegaan dat hij in staat is om zijn privéleven in zijn land van herkomst te hernemen. Een eventuele aanpassingsperiode kan geen schending uitmaken van zijn grondrechten. Bovendien is in casu sprake van inbreuken op de openbare orde doordat verzoeker strafbare feiten pleegde met recidive, en zich nestelde in illegaal verblijf. In de bestreden beslissing wordt erop gewezen dat de integratie van verzoeker, waaronder het feit dat hij werkbereid is en ook heeft gewerkt, niet opweegt tegen die inbreuken op de openbare orde. Dit terwijl hij wist dat hij het grondgebied zou moeten verlaten indien zijn asielaanvraag negatief werd beoordeeld, en het voortbestaan van het privéleven waar hij zich op beroept van meet af aan precair was. Door zich louter op de integratie in België te beroepen, terwijl niet kan worden ontkend dat hij voldoende banden heeft met het land van herkomst om daar verder een volwaardig leven op te bouwen, toont hij niet aan zich in uitzonderlijke omstandigheden te bevinden waaruit een positieve verplichting van de staat zou volgen om hem op zijn grondgebied te gedogen.

De aangevoerde schendingen worden niet aangetoond.

Het vierde middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig april tweeduizend achttien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC